

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/403/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221750
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4412221750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a sudkýň JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27. júna 2013 č. k. 15C/628/2012-55, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. a z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 20. 01. 2010 bol do zápisnice u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého spísaný návrh na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného spoločnosti Pohotovost', s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému O. A., bytom P. XXXX/XX, R. U., pre vymoženie sumy 684,65 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 04. 11. 2009 sp. zn. SR 16807/09. Dňa 17. 02. 2010 bola na exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 558/10. Dňa 03. 03. 2010 vyzval exekučný súd právneho zástupcu oprávneného na doručenie zmluvy o úvere č. 4193240 zo dňa 10. 09. 2008. Dňa 13. 05. 2010 exekučný súd vyzval Stály rozhodcovský súd o doručenie zmluvy o úvere č. 4193240 zo dňa 10. 09. 2008, na základe ktorej bol vydaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Dňa 10. 06. 2010 bola na exekučný súd doručená úverová zmluva č. 4193240 spolu s fotokópiou spisu Stáleho rozhodcovského súdu. Dňa 24. 06. 2010 exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie číslo 5404 054214.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 275 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24. 06. 2010. Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh nebol podaný dôvodne. Navrhovateľ podal návrh na súd dňa 27. 09. 2012, teda pred uplynutím 6-mesačnej lehoty, ktorá v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uplynula dňa 24. 10. 2012. Súd prvého stupňa mal v konaní za preukázané, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu u exekútora dňa 20. 01. 2010, pričom exekučným titulom v uvedenej exekučnej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského

súdu. I s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08) exekučný súd na posúdenie zmluvných podmienok si správne vyžiadal zmluvu o úvere č. 4193240 na posúdenie, či priznané nároky v rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu nevyplývajú z neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré bolo potrebné aj v exekučnom konaní posúdiť. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že exekučný súd až po prijatí zmluvy o úvere č. 4193240, ktorá bola doručená na exekučný súd dňa 10. 06. 2010 bol viazaný 15-dňovou lehotou v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a následne aj v 15-dňovej lehote vydal dňa 24. 06. 2010 poverenie na vykonanie exekúcie číslo 5404 054214. Navrhovateľ teda neunesol dôkazné bremeno v tvrdení, že v predmetnej exekučnej veci došlo k omeškaniu v trvaní 173 dní a vykonaným dokazovaním boli tvrdenia navrhovateľa preukázané ako nepravdivé. Zároveň súd prvého stupňa konštatoval, že na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy nebol splnený zákonný predpoklad spočívajúci v konštatovaní nesprávneho úradného postupu spôsobeného prietiahmi v konaní. Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., keď podľa navrhovateľa príslušný exekučný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. bez zbytočných prietahov v konaní. Ohľadne prípadného prietahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd SR, prípadne Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v súčasnom znení, by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie náhrady škody, citované ustanovenie je účinné od 01. 01. 2013. Súd prvého stupňa však mal za to, že predmetné ustanovenie možno brať do úvahy ako výkladové pravidlo pri aplikácii pôvodného ustanovenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., účinného v čase začatia exekučného konania. Súd prvého stupňa v predmetnom konaní zistil, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané až po doručení žiadanej zmluvy o úvere následne v 15-dňovej lehote, pričom zmluva o úvere bola nevyhnutná na posúdenie súladu exekučného titulu so zákonom. Súd v konaní zamietol návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom Ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave, nakoľko tento dôkaz považoval za nadbytočný, pričom doplnenie dokazovania by pre rozhodnutie súdu nemalo žiaden význam. Navrhovateľ nijakým relevantným spôsobom nepreukázal vznik a výšku škody a rovnako tak ani vznik a výšku nemajetkovej ujmy. Tento nedostatok by neodstránilo ani dokazovanie znaleckým dokazovaním. Taktiež nie je možné konštatovať, že existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Súd prvého stupňa z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom odporcoví, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko odporca si žiadne trovy v konaní neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Vytkol súdu prvého stupňa aj zamietnutie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, v dôsledku čoho mu súd znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Zastal názor, že na

zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Ďalej uviedol, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, pričom v prvom rade sa zaoberal navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, vo

všeobecnosti treba ním rozumieť postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami.

Keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP).

K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku citoval len ustanovenie § 9 ods. 2 v znení účinnom ku dňu začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, teda ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. citoval v správnom znení - v znení účinnom v čase podania návrhu na vydanie poverenia, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou

právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity. K argumentu o vyvrátení nároku navrhovateľa konštrukciou súdu o nedôveryhodnosti údajov navrhovateľa uvedených v návrhu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie nároku neodôvodnil nedôveryhodnosťou údajov navrhovateľa, ktorý podľa jeho vlastného tvrdenia nemal k dispozícii spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, ale tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/163/2010 zistil, že tvrdenie navrhovateľa, že v tomto konaní došlo k neprávnomu úradnému postupu súdu, pretože rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote, ale s omeškaním viac ako päť mesiacov je nepravdivé, pretože žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na Okresnom súde Nové Zámky dňa 17. 02. 2010, pričom exekučný súd dňa 01. 03. 2010 realizoval výzvu na oprávneného za účelom doručenia dokladov relevantných pre rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia (Zmluva o úvere č. 4193240 zo dňa 10. 09. 2008). Po tom, čo mal exekučný súd k dispozícii požadovanú zmluvu, doručенú súdu dňa 10. 06. 2010 Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava (nie oprávneným), dňa 24. 06. 2010 súd poveril exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 62 vykonaním exekúcie. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak bolo rozhodnuté na 14. deň od doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie doručенím Zmluvy o úvere č. 4193240 zo dňa 10. 09. 2008. K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd udáva, že tým, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie v lehote 14. dní od doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže konaním exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nehospodárne.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné.

Z uvedených dôvodov, ako aj s poukazom na skutočnosť, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil všetky podmienky rozhodujúce pre rozhodnutie súdu o nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako aj sa správne vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.